

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-09728/18-23

ROZHODNUTÍ

Předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád rozhodla dne 4. února 2019 podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-09728/18-16 ze dne 4. prosince 2018 se na základě rozkladu účastníka řízení, [REDAKCE], **zrušuje a věc se vrací správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.**

Odůvodnění

Správní řízení o uložení opatření k odstranění zjištěných nedostatků podle § 40 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů vedené proti účastníku řízení, [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] (dále jen „účastník řízení“), bylo zahájeno vydáním příkazu Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-09728/18-2 ze dne 26. října 2018. Podkladem pro jeho vydání byly podněty dotčených subjektů údajů doručené Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) v období od června do září 2018, jejichž předmětem bylo zveřejnění osobních údajů stěžovatelů na webových stránkách [REDAKCE], a to ve formě zkrácené verze rozsudku Nejvyššího správního soudu České republiky (dále jen „NSS“) a v rámci přehledu soudních jednání. Další podklady byly opatřeny Úřadem dne 20. a 25. září a 5. října 2018 na základě § 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), z uvedených webových stránek účastníka řízení, resp. webových stránek NSS, <http://www.nssoud.cz>, a Ministerstva spravedlnosti České republiky (dále jen „MSpr“), <https://infojednani.justice.cz>.

Uvedeným postupem bylo zjištěno, že na webových stránkách účastníka řízení [REDAKCE] v sekci „Přehled soudních jednání“ jsou zveřejňovány informace o soudních jednáních, která byla nařízena u všech vrchních, krajských, městských i okresních soudů, a to v rozsahu téměř 2 miliónů záznamů. Obsahem informace zveřejňované ke každému jednání je identifikace příslušného soudu, označení jednací místnosti, datum a čas

jednání, číslo jednací, titul, jméno a příjmení řešitele, druh jednání (jednání, vyhlášení rozsudku apod.) a titul, jméno a příjmení účastníků řízení (v případě fyzických osob). Součástí každého záznamu je pak odkaz na přehled průběhu řízení na webových stránkách MSpr (<http://infosoud.justice.cz>).

Dále bylo zjištěno, že v sekci „Archiv úřední desky NSS“ na webových stránkách účastníka řízení [\[redacted\]](#) jsou zveřejňovány rozsudky NSS, a to jak zkrácené verze, tak anonymizované verze celého rozsudku včetně odůvodnění v rozsahu zhruba 4 300 záznamů vztahujících se k rozsudkům NSS. Obsahem informace uvedené ke každému rozsudku je datum zveřejnění rozsudku, číslo jednací, oblast, které se předmětná věc týká a titul, jméno a příjmení účastníků řízení (v případě fyzických osob). Současně je zveřejněna zkrácená verze rozsudku NSS a v některých případech i anonymizovaná verze celého rozsudku včetně odůvodnění. V případě, kdy byla jednou ze stran soudního řízení fyzická osoba, pak jsou ve výroku zkrácené verze rozsudku NSS uvedeny osobní údaje tohoto účastníka v rozsahu jméno, příjmení a adresa bydliště a dále je zde uvedeno, jak NSS v dané věci rozhodl (tj. informace o výsledku řízení před NSS). Jestliže NSS v dané věci zveřejnil již také anonymizovanou verzi celého rozsudku, lze s pomocí informací uvedených v záznamu a identifikačních údajů ve zkrácené verzi rozsudku k dané fyzické osobě přiřadit také veškeré informace o předmětu a průběhu řízení.

Z odkazů umístěných k jednotlivým záznamům zveřejněným na webových stránkách [\[redacted\]](#) v přehledu soudních jednání a dále z veřejně dostupných informací (zejména na [\[redacted\]](#), které účastník řízení také provozuje) pak vyplynulo, že účastník řízení výše popsané informace o soudních jednáních čerpá z webových stránek MSpr (<http://infojednani.justice.cz>). Účastník řízení z tohoto zdroje pravidelně shromažďuje informace o nařízených soudních jednáních, následně tyto informace umístí na své webové stránky [\[redacted\]](#), kde je nadále zpracovává (zveřejňuje), a to fakticky po neomezenou dobu. Na webových stránkách MSpr <https://infojednani.justice.cz> jsou zveřejňovány informace o soudních jednáních, která byla nařízena na následujících 30 dnů, tj. doposud se neuskutečnila. Informace obsahuje datum a čas jednání, místnost, titul, jméno a příjmení řešitele, druh jednání (jednání, vyhlášení rozsudku apod.), titul, jméno a příjmení účastníků řízení (v případě fyzických osob) a dále informaci o tom, zda se jedná o neveřejné zasedání a zda bylo jednání zrušeno. Poté, co předmětné jednání proběhlo, již nejsou tyto informace na uvedených webových stránkách MSpr dostupné. Na webových stránkách MSpr <https://infosoud.justice.cz> jsou pak zveřejněny informace o průběhu soudního řízení, tj. přehled jednotlivých událostí, které nastaly v průběhu řízení. K určité spisové značce jsou na těchto webových stránkách zveřejněny informace o stavu řízení (pravomocná věc/ nevyřízená věc) a průběhu řízení, tj. o typu události, která v daném řízení nastala (např. zahájení řízení, nařízení jednání, vydání rozhodnutí). Tyto informace jsou zde dostupné i poté, co je předmětné řízení pravomocně ukončeno, jejich obsahem nicméně nejsou – v žádném stadiu řízení – osobní údaje účastníků soudních řízení.

Co se týče rozsudků NSS, bylo zjištěno, že účastník řízení shromažďuje rozsudky zveřejňované na úřední desce NSS, která je dálkově zpřístupněna prostřednictvím webových stránek tohoto soudu <http://www.nssoud.cz>. Takto shromážděné rozsudky, zkrácené i anonymizované verze, účastník řízení umístí na své webové stránky [\[redacted\]](#), kde je nadále zveřejňuje (tj. zpracovává osobní údaje v nich uvedené), a to fakticky po neomezenou dobu. NSS na své úřední desce, a tedy i na webových stránkách <http://www.nssoud.cz>, vyhláší v souladu

s § 49 odst. 12 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, rozsudky vyvšešením zkráceného písemného vyhotovení bez odůvodnění po dobu 14 dnů, jsou-li při vyhlásování rozsudku přítomny pouze soudní osoby. Po uplynutí uvedené lhůty je zkrácená verze rozsudku z úřední desky sejmuta a je následně nahrazena anonymizovanou verzí rozsudku s odůvodněním. Identifikační údaje účastníků řízení jsou tak na úřední desce NSS (a na webových stránkách <http://www.nssoud.cz>) přístupné pouze po dobu 14 dní, a to pouze v podobě zkrácené verze rozsudku a nikoli současně s anonymizovanou verzí rozsudku, v níž je detailně popsán průběh řízení.

Na základě těchto skutečností vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí čj. UOOU-09728/18-16 ze dne 4. prosince 2018 (dále jen „rozhodnutí“), jímž účastníkovi řízení uložil ve stanovené lhůtě provést tato opatření:

1. ukončit zveřejňování osobních údajů [redacted] (ve formě zkrácené verze rozsudku NSS) a [redacted], [redacted], [redacted] a [redacted] (ve formě přehledu soudních jednání) na webových stránkách [redacted],
2. ukončit zveřejňování osobních údajů účastníků soudních jednání, která již proběhla, na webových stránkách [redacted],
3. ukončit zveřejňování osobních údajů účastníků soudních jednání vedených před NSS, po uplynutí 14 dní od zveřejnění předmětného rozsudku na úřední desce tohoto soudu, na webových stránkách [redacted].

Proti rozhodnutí se však účastník řízení ohradil řádným rozkladem. V něm označil napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhl řízení zastavit. V této souvislosti především uvedl, že v řízení rozhodovaly podjaté osoby, kterými, podle jeho názoru, mají být JUDr. Ludmila Probstová a taktéž i Mgr. et Mgr. Božena Čajková, přičemž účastník řízení ji v rámci podaného rozkladu osobně napadl. Stejně tak mělo být nezákonně odepřeno postavení účastníka řízení [redacted] a nebyl proveden důkaz e-mailovou korespondencí JUDr. Jiřího Žúrka, z níž mělo být patrné, že proti zákazu předmětného zpracování osobních údajů protestovalo několik desítek osob. Dále účastník řízení uvedl, že Úřad k němu nepřistupoval neutrálně, ale snažil se jej vylicít jako delikventa, který nedbá ochrany osobních údajů a ignoruje oprávněné zájmy jejich subjektů, což dokládá e-mailovou komunikací JUDr. Jiřího Žúrka a předchozími konzultacemi s Úřadem. Skutečným důvodem tohoto řízení pak má být odplata Úřadu za předchozí kritiku jeho aktivit ze strany účastníka řízení. Navíc předmětné zpracování osobních údajů bylo Úřadem registrováno, přičemž účastník řízení odmítl názor, že by takto registrované zpracování nebylo možno považovat za schválení ve smyslu aprobování veškerých aspektů příslušné činnosti.

Účastník řízení následně odkázal na recitály 50 a 158 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (nařízení EU 2016/679) a konstatoval, že předmětné zpracování osobních údajů je třeba klasifikovat jako archivaci ve veřejném zájmu, kterou mohou, jak vyplývá z § 56 a násl. zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, provádět i soukromé subjekty. Dále připomenul čl. 96 odst. 2 Ústavy, podle něhož je jednání před soudem v zásadě veřejné a ústní a rozsudek se vyhláší vždy veřejně. Jakékoli utajování informací o činnosti soudu tedy má být, podle názoru účastníka řízení, útokem na samu podstatu demokratického právního státu. Je tedy nepochybné, že všechna soudní rozhodnutí jsou veřejně přístupná a veřejnost je informována o nařízených veřejných soudních jednáních včetně označení účastníků, a to jak v budově

soudu, tak na internetovém portálu nebo na monitorech v soudních budovách. Zpracování osobních údajů účastníkem řízení pak je zcela v souladu s tímto principem a přispívá k dosažení vyššího stupně veřejné kontroly nad soudní mocí, jak je postulováno v čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení EU 2016/679 (resp. § 5 odst. 2 písm. e) zákona č.101/2000 Sb.), přičemž související test proporcionality primárně provádí původci osobních údajů (zejména soudy). Případnou anonymizaci je třeba posuzovat individuálně, ale je to spíše výjimečný případ, kdy dojde převážení zájmu subjektu údajů nad zájmem veřejnosti na trvalé publicitě. Může k ní dojít např. po zahlazení informace o trestním odsouzení nebo po pěti letech od právní moci rozhodnutí o přestupku. Taková situace ale nebyla shledána ani u jednoho ze stěžovatelů a v této souvislosti se účastník řízení odvolal i na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci M.L. et W.W. v. Německo ze dne 28. června 2018.

Odvolací orgán přezkoumal rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházel jeho vydání, zejména se zabýval argumentací účastníka řízení.

K jednotlivým tvrzením účastníka řízení odvolací orgán především konstatuje, že problematika podjatosti Mgr. et Mgr. Boženy Čajkové a JUDr. Ludmily Probstové i problematika přiznání postavení účastníka řízení [REDAKCE] byly vyřešeny v rámci separátních řízení, přičemž podjatost Mgr. et Mgr. Boženy Čajkové ani JUDr. Ludmily Probstové nebyla shledána a [REDAKCE] postavení účastníka řízení nebylo přiznáno. Za irelevantní je třeba považovat i e-mailovou komunikaci JUDr. Jiřího Žůrka, jelikož legalitu zpracování osobních údajů nelze dovozovat ze zájmu určitého okruhu osob o příslušné informace. Stejně tak je bez významu pro toto řízení osočování Mgr. et Mgr. Boženy Čajkové i Úřadu jako takového.

Co se týká záležitosti registrace podle § 16 a násl. zákona č. 101/2000 Sb., je nutno nejprve připustit, že předmětné zpracování osobních údajů v době plnění oznamovací povinnosti mohlo být klasifikováno jako neodporující podmínkám zákona č. 101/2000 Sb. Tento závěr primárně umožňovalo ustanovení § 5 odst. 2 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb., podle něhož bylo možno zpracovávat osobní údaje i bez souhlasu subjektu údajů jednalo-li se „o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem“. Aplikace tohoto právního titulu ale byla podmíněna provedením balančního testu ochrany osobních údajů vyžadovaného druhou větou samotného ustanovení § 5 odst. 2 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb. („Tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů.“) a dále ustanovením § 10 zákona č. 101/2000 Sb., podle něhož je povinen správce (tedy pro tento případ účastník řízení) dbát, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti a také dbát na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Nicméně takovému testu by předmětné zpracování osobních údajů zřejmě nevyhovovalo.

Rozhodnutí ovšem bylo založeno na posouzení souladu předmětného zpracování osobních údajů s nařízením EU 2016/679, které již právní titul obdobný ustanovení § 5 odst. 2 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb. nezakotvuje. Nadto nařízení EU 2016/679 nezná ani registraci ve smyslu § 16 a násl. zákona č. 101/2000 Sb., což a priori vylučuje individuální zrušování již provedených registrací.

V rámci řízení o rozkladu byla shledána velmi rozpornou argumentace účastníka řízení týkající se právního titulu k předmětnému zpracování osobních údajů. Z ní nejprve vyplývá, že se má jednat o archivaci ve veřejném zájmu prováděnou soukromým subjektem. Zákon

č. 499/2004 Sb. sice soukromé archivy opravdu připouští, účastník řízení však takovýto statut ve vztahu k předmětnému zpracování osobních údajů nedoložil, zejména nedoložil udělení potřebné akreditace (§ 56 odst. 2 zákona č. 499/2004 Sb.). Dále by takovýto archiv musel splnit i celou řadu dalších podmínek uložených posledně připomenutým zákonem, včetně zavedení určitých pravidel zpřístupnění archiválií (informací) (viz § 34 a násl. zákona č. 499/2004 Sb.), které předmětné zpracování osobních údajů zjevně nesplňuje. Z tohoto pohledu pak jsou odkazy na recitály 50 a 158 nařízení EU 2016/679 a priori irelevantní.

Následně účastník řízení dovozuje z faktu veřejnosti jednání před soudem veřejnou přístupnost všech rozhodnutí soudu. Tento výklad je ale třeba odmítnout jako odporující již gramatickému výkladu samotného čl. 96 Ústavy a také je nepřípustně extenzivní, jelikož by znamenal popření dalších ústavně garantovaných práv, zejména práva na ochranu soukromí dle čl. 10 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti je nutno rozlišovat mezi veřejnou kontrolou soudní moci, jíž argumentuje účastník řízení a zveřejňováním osobních údajů prostřednictvím předmětného zpracování. K veřejné kontrole soudní moci totiž evidentně zpracování osobních údajů praktikované účastníkem řízení není třeba. Jinými slovy řečeno, je nezbytné respektovat zásadu veřejnosti jednání před soudem, včetně veřejného informování o všech nařízených jednáních s označením stran, nicméně z tohoto nelze vyvozovat právo dalšího zveřejňování osobních údajů týkajících se soudních jednání, resp. obsažených v dokumentech o nich.

Veřejnost řízení i právo na veřejné vyhlášení rozhodnutí podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zajišťují výkonu spravedlnosti transparentnost, avšak Evropský soud pro lidská práva (dále „ESLP“) připouští výjimky z ústního vyhlášení rozhodnutí a nevymezil konkrétní pravidla přístupu veřejnosti k těmto rozhodnutím, nedošlo-li k jejich veřejnému vyhlášení. Je samozřejmě možné argumentovat, že ústavní pořádek České republiky klade vyšší nároky na transparentnost výkonu soudní moci, avšak v judikatuře ani v právní literatuře nelze nalézt oporu pro závěr, že právě ta forma publicity, kterou zprostředkovává účastník řízení, je důsledkem ústavněprávního požadavku na veřejnost jednání před soudem.

V každém případě je třeba respektovat speciální právní úpravu, k níž náleží i nařízení EU 2016/679 obsahující i účastníkem řízení uplatněný právní titul zakotvený v ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení EU 2016/679. V této souvislosti je však třeba primárně doložit určitý oprávněný zájem. Ten, jak stanoví recitál 47 nařízení EU 2016/679, je třeba zohledňovat prostřednictvím přiměřeného očekávání subjektu údajů na základě jeho vztahu se správcem a mohl by být dán např. v situaci, kdy mezi nimi existuje relevantní a odpovídající vztah. Něco takového ale v traktovaném případě zcela absentuje, jelikož míra přiměřeného očekávání je vymezena samotnou veřejností soudního jednání, jak byla zmíněna výše. Naopak legitimním očekáváním subjektu údajů je, že poté, co proběhlo příslušné jednání a informace byly odstraněny z původního zdroje, principiálně převáží práva dotčených subjektů údajů. Předmětné zpracování osobních údajů tedy nelze založit právním titulem zakotveným ustanovením čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení EU 2016/679. Zároveň ale je nutno připustit, že jistý test proporcionality opravdu primárně provedlo i MSpr, resp. příslušný soud, tento se však týká pouze zpracování osobních údajů těmito institucemi a nelze jej rozšiřovat na účastníka řízení.

Čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení EU 2016/679 stanoví, že zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu: zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě.

Jde-li o čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení EU 2016/679, lze doplnit, že výkladem pojmu „oprávněný zájem“ se zabývá Stanovisko WP29 ze dne 9. dubna 2014 ke konceptu oprávněného zájmu dle čl. 7 směrnice 95/46/ES, WP 217, s. 34-36 (Opinion 06/2014 on the notion of legitimate interests of the data controller under Article 7 of Directive 95/46/EC https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/opinion-recommendation/index_en.htm).

Mělo by se přistoupit k balančnímu testu, jehož čtyři kritéria předestírá uvedené stanovisko:

1. Posouzení váhy oprávněného zájmu správce.

Zde je třeba se vypořádat zejména s otázkou výkonu základních lidských práv nebo svobod, veřejného zájmu či zájmů širší komunity, dalších legitimních zájmů, resp. uznání legitimacy těchto zájmů. Odpověď na tuto otázku se naznačuje výše. Dlužno doplnit, že důsledky toliko částečného zveřejnění informace se zabýval rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. června 2015 sp.zn. 23 Cdo 7/2013 (aprobovaný usnesením Ústavního soudu ze dne 2. května 2017 sp.zn. I.ÚS 2925/15). Nejvyšší soud v právní větě rozsudku interpretujícího § 155 odst. 4 o.s.ř., který transponuje evropské směrnice (zejména směrnicí 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách, směrnicí 2009/22/ES o žalobách na zdržení se jednání v oblasti ochrany zájmů spotřebitelů a směrnicí 2004/48/ES o dodržování práv duševního vlastnictví), konstatoval následující: *„Uveřejnění pouze výroku rozsudku je nedostatečné. Závěr o nutnosti uveřejnit rozsudek celý či s odpovídající částí odůvodnění vyplývá z gramatického i teleologického výkladu ustanovení § 155 odst. 4 o.s.ř. Ten se totiž zmiňuje o právu zveřejnit rozsudek (nikoli výrok rozsudku). Účelem uveřejnění rozsudku je informovat v zájmu účastníka i v zájmu širší veřejnosti (např. spotřebitelů nebo soutěžitelů) o výsledku soudního procesu; současně jde o způsob komplementárního posílení žalovaného nebo bráněného nároku. Bez uveřejnění odpovídající části odůvodnění by však informační hodnota uveřejnění rozsudku byla významně snížena - adresáti sdělení spočívajícího pouze ve výroku rozsudku by nevěděli, z jakých důvodů byl daný výrok vydán, což by mohlo vést k nežádoucím dohadům a snížení právní jistoty“.*

Tyto závěry jsou přiměřeně aplikovatelné na nyní posuzovanou věc. Byť není důvod zastírat, že přístup účastníků řízení i veřejnosti k informacím o činnosti soudů není ideální, je opodstatněné se ptát, zda tyto nedostatky aktivity účastníka řízení skutečně napomáhají odstranit, aniž by vytvářely problémy jiné.

2. Posouzení důsledků zpracování pro subjekty údajů.

V rámci tohoto kritéria je nutné si všimnout všech dopadů pro subjekty údajů, i těch, které jsou zprostředkované, dále povahy osobních údajů (jejich významu pro subjekty údajů), způsobu zpracování údajů, rozumných očekávání subjektů údajů a statusu správce údajů a subjektu údajů.

Význam osobních údajů ze soudních řízení je rozmanitý. V některých případech může být toto uveřejnění spojené s velmi nepříznivými důsledky do sféry osob, které jsou účastníky řízení. Tyto osoby (např. některé oběti trestné činnosti) proto mohou být odrazovány od uplatňování svých práv u soudů.

V souvislosti s nařízením EU 2016/679 je patrné zpřísnění nakládání s některými osobními údaji. Jako příklad lze uvést rozhodnutí předsedy Ústavního soudu č. 17/18 ze dne 26. dubna 2018 o uveřejňování rozhodnutí Ústavního soudu. Nové rozhodnutí reaguje na nařízení EU 2016/679 (srov. čl. 10 nařízení) a rozsah automatické anonymizace rozšiřuje tak, že se nyní budou anonymizovat všechny osoby vystupující v trestním řízení a všichni nezletilí, ať už jsou zmiňováni v jakékoli situaci a kontextu.

3. Vyvážení oprávněného zájmu s důsledky, které zpracování může mít pro subjekty údajů.

Nediferencovaný způsob zpřístupňování údajů v elektronických databázích neposkytuje mnoho možností, jak v praxi vyvážit oprávněný zájem s důsledky pro subjekty údajů. Judikatura ESLP i Soudního dvora EU odlišuje původní vydavatele zpráv, kteří realizují svoji svobodu projevu, od internetových vyhledavačů, které původní zásah do soukromí osob zesilují a umožňují shromáždit dostupné informace o osobě a vytvořit její profil. Proto může hledání spravedlivé rovnováhy u obou vést k odlišným výsledkům (srov. Google Spain a Google, věc C-131/12, rozsudek Soudního dvora EU ze dne 13. května 2014 nebo rozsudek ESPL ve věci M.L. et W.W. v. Německo ze dne 28. června 2018). Právě činnost účastníka řízení je srovnatelná spíše s provozovateli internetových vyhledavačů než původními vydavateli zpráv.

4. Přijetí dodatečných záruk správcem údajů pro ochranu práv a svobod subjektů údajů.

Není zřejmé, jaké záruky správce údajů (tedy účastník řízení) pro ochranu práv a svobod subjektů údajů přijal.

Ohledně rozsudků NSS se nadto jedná o plnění povinností uložených v ustanovení § 49 odst. 12 zákona č. 150/2002 Sb. (tedy o zpracování osobních údajů založené ustanovením čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení EU 2016/679), které se ovšem na účastníka řízení nijak nevztahují. V případě čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení EU 2016/679 se totiž musí jednat o právní povinnost, nikoli o pouhé oprávnění, a předmětné ustanovení tudíž na účastníka řízení zjevně nedopadá.

V této souvislosti tedy Úřad jako odvolací orgán shledal, že čl. 6 nařízení EU 2016/679 neobsahuje žádný právní titul svědčící předmětnému zpracování osobních údajů účastníkem řízení panem ██████████, přičemž rozhodnutí, do kterého byl podán rozklad, povoluje po určitou dobu zveřejňování osobních údajů účastníků soudních jednání a zveřejňování osobních údajů účastníků soudního jednání před NSS. Stejně tak rozhodnutí velmi nedůsledně reflektuje právo na výmaz (právo být zapomenut) podle čl. 17 nařízení EU 2016/679, jelikož bylo aplikováno pouze vůči pěti subjektům údajů. Odvolací orgán tedy je nucen konstatovat, že správní orgán prvního stupně náležitě nevážil celkový rámec nařízení EU 2016/679.

Účastníkem řízení připomenutý rozsudek ESLP ve věci M.L. et W.W. v. Německo ze dne 28. června 2018 pak opravdu odmítl přiznat právo na ochranu soukromí pachatelům trestného

činu, nicméně se týkal reportáže umístěné v archivu internetových zpravodajských webů pojednávající o vraždě známé osobnosti, kdy navíc sami stěžovatelé (pachatelé) případ medializovali a tím jej vrátili do hledáčku veřejnosti. Jedná se tedy o dosti odlišnou formu zpracování osobních údajů, navíc o velmi specifické okolnosti, ke kterým bylo přihlédnuto a z uvedených důvodů proto nelze uvedený rozsudek na předmětné zpracování osobních údajů aplikovat. Jakkoli tento rozsudek ESLP obsahuje některé závěry uplatnitelné v nyní posuzované věci, je již na první pohled zřejmé, že vycházet z případu dvou vrahů odsouzených na doživotí (byť později podmíněně propuštěných z výkonu trestu) a činit z něj obecné závěry pro všechny účastníky soudních řízení, není právě výstižné.

Závěrem by bylo vhodné se vyjádřit k argumentaci účastníka řízení legitimními očekáváními. Účastník řízení otevřel vcelku zajímavou otázku, zda je povinností státních orgánů interpretovat vnitrostátní právní řád v souladu s právním aktem Evropské unie, který ještě není účinný, ale je již platný. K uvedenému existuje relativně početná judikatura týkající se směrnic, nikoli však nařízení. Je tomu tak proto, že nařízení představují přímo aplikovatelný předpis, u něž (s určitými výjimkami, srov. kupř. věc 272/83 Komise v. Itálie, SbSD 1985, s. 1074) neprobíhá transpozice. Z tohoto důvodu nelze přesvědčivě tvrdit, že správní orgán pochybil, neupozornil-li účastníka řízení ve svém vyrozumění na důsledky plynoucí z nového nařízení.

Na základě zvážení všech výše uvedených skutečností tak Úřad jako odvolací orgán shledal část rozhodnutí jako nesprávnou a v rozporu s právními předpisy, a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku. Nicméně konstatuje, že plně akceptoval postup správního orgánu prvního stupně, který přiměřeně zvážil velmi specifické okolnosti přechodného období souvisící s ukončením aplikovatelnosti některých částí zákona č. 101/2000 Sb. nabytím účinnosti nařízení EU 2016/679 a přistoupil pouze k uložení nápravných opatření, aniž by přikročil k sankčnímu řízení a postihu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 4. února 2019

otisk úředního razítka

JUDr. Ivana Janů
předsedkyně